

Paco Roig, l'esperança blanca

Paco Roig Alfonso (València, 1939), empresari. Membre d'una notable família de promotors d'empreses, s'ha proposat presidir la directiva del València CF, equip que després de realitzar una gran pretemporada, va liderar la Lliga i ha caigut en la crisi més profunda des del seu descens a segona divisió en la temporada 85-86. El seu temperament volcànic l'ha convertit, per molts, en l'esperança del club, i per altres, en un demagog.

Molta gent s'ho pregunta: qui és vostè, senyor Roig?

—Uf, jo alce passions i odis. Sóc el major dels Roig i vaig nàixer al Camí de Montcada, a l'alqueria de Roís, on visc ara. Sóc un inconformista. M'agraden els embolics, treballar amb pressió. M'agraden les metes difícils. He passat per diferents moments en la meua vida. He viscut a l'Àfrica...

—A Guinea.

—A Guinea. Jo era l'empresari, si no més gran, més espectacular de Guinea. Hi vaig fer una serradora, una explotació forestal, una explotació ramadera, dos supermercats... Hi vaig estar sis o set anys. Tenia moltes inquietuds. Em sentia amb molta força i volia fer una cosa gran. Era el 79 i jo tenia 40 anys.

—Ja governava Teodoro Obiang.

—Sí, Obiang es va fer amic meu. Vam fer un intercanvi com en la selva: "Excel·lència, vostè què vol? Una ramaderia?, jo li la pose. I dos supermercats?, jo li'ls pose. I una fàbrica de mobles?, jo li la pose", però li vaig posar una serradora. "I a canvi, què? A canvi, vostè em dóna 80.000 hectàrees de bosc, llicències per a importar els aliments dels supermercats i em deixa cinc anys sense pagar impostos." A l'any de tenir-ho tot muntat em va tocar pagar impostos amb caràcter retroactiu.

—Quina relació tenia amb Obiang?

—Passava alguns moments amb ell. No és que fóra el seu germà... Li vaig fer una operació molt forta. Per tal que Guinea poguera entrar en el Fons Monetari Internacional, li vaig comprar tot el cacau i li'l vaig vendre a Londres, sense que ell m'haguera donat el cacau, posant la meua cara pel mig. Però va complir. I amb aquells cinc o sis milions de dòlars va entrar en el Fons Monetari.

—S'especula molt sobre vostè a Guinea.

—Bé, sóc l'empresari que més ha invertit en aquell país. Jo tenia a Guinea una vida molt similar, però de manera realista, a la de la pel·lícula *Memorias de África*. Tenia una avioneta... inclús el meu gerent va morir com el protagonista, amb l'avioneta destrosada. Per a estar en un país, o en qualsevol lloc, has de saber qui mana. I jo arribí molt prompte a la conclusió que a Guinea mana el que està a Guinea. Tu manes del teu entorn. Allí no mana el president de Guinea. El presi-

dent fa allò que li dóna la gana, però no mana.

—Roig, per què va deixar Guinea?

—Perquè tenia una explotació forestal, en companyia d'altres senyors de València, a 240 quilòmetres, per la carretera nacional, de Bata, que és on hi havia l'embarcador, i un bon dia em crida Obiang i em diu que per motius polítics no puc utilitzar les carreteres. Va ser una barbaritat, perquè allí hi havia molt invertit i quan començàvem a traure el fruit a l'operació, ens lleva les carreteres, que és com si a un animal li lleven l'aigua.

—I què va fer?

—Com no podies anar contra el poder, em vaig traure una solució de la mànega. Li vaig dir: "Excel·lència, deixem que jo faça les carreteres, però pague-les vostè." Parí l'empresa i comencí a fer una carretera forestal. Anava al banc, presentava els certificats de l'estat i em deixaven els diners necessaris. I quan vaig acabar la carretera, m'agarrà Obiang i em diu que jo li deca tants cents de milions al banc. Li conlecte que sí, però que ell me'n deu 300 més i li vaig ensenyar els papers firmats pels seus ministres, que ja havien canviat no sé quantes voltes. Em va dir que no podia ser, que no m'ho podia pagar i que jo li havia de pagar a ell primer. Vaig pensar que podia obligar-me a pagar-li i jo a ell no, i me n'aní del país. Vaig vendre els supermercats com vaig poder i me'n vaig tornar. Aquesta és la història.

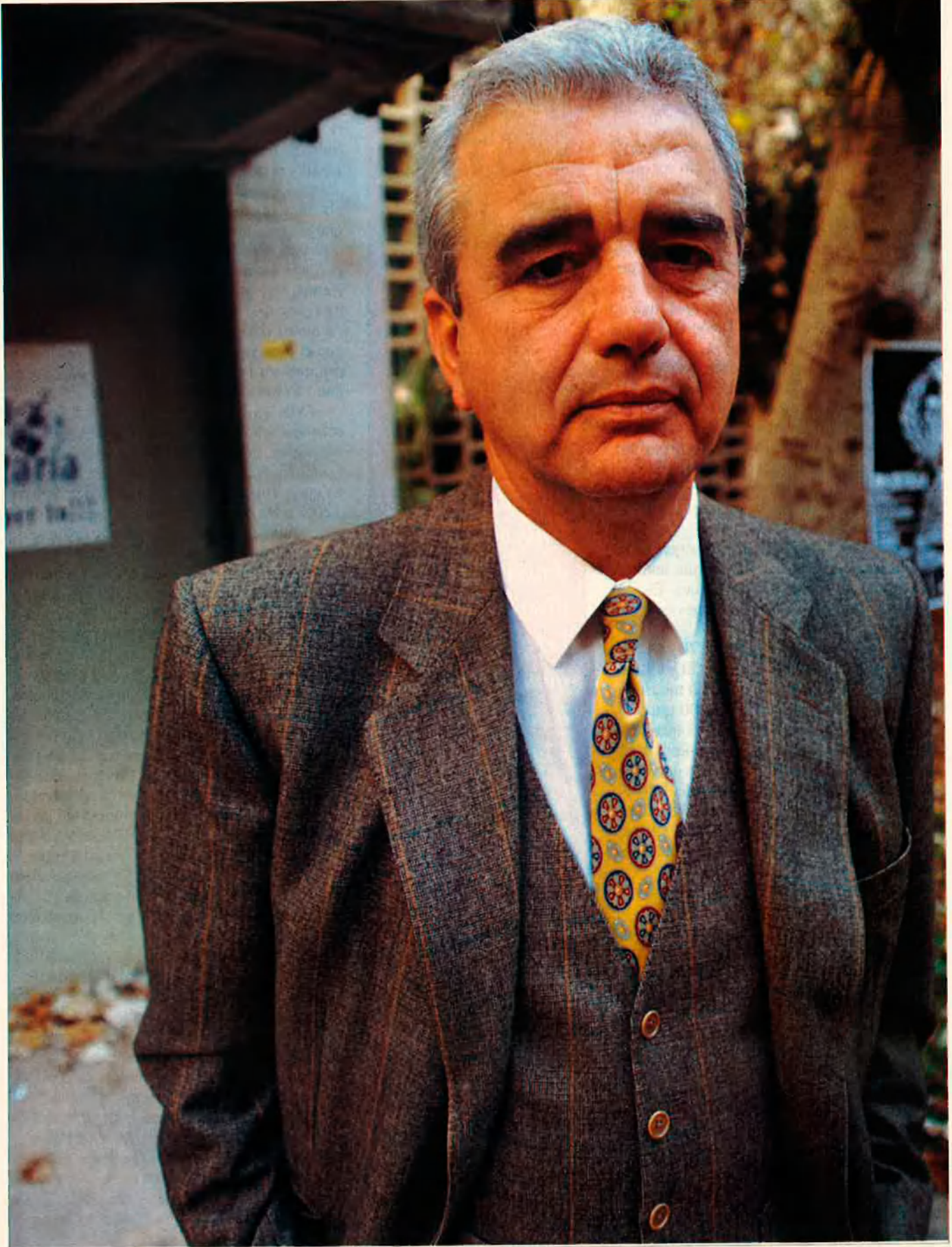
—I quins negocis té ací, Roig?

—Negocis de ramaderia. Porcs, ovelles i algun cavall. Tinc una fàbrica en cooperativa de pinsos, negocis agrícoles... tarongers. I després, tinc una immobiliària xicoteta.

—I què el mou a erigir-se en el candidat a la presidència del València CF?

—Que em cabrega molt de sentir que els catalans són uns fenòmens, que els madrilenys van "de Madrid al cielo" i que als bascos, que són quatre, els fan més cas que a nosaltres. M'encrespe. Als valencians no ens han fet mai cas: ni amb la dictadura, ni amb la UCD ni amb el PSOE. Nosaltres som uns menfotistes. No ens pareixem gens als catalans i tampoc ens pareixem gens als castellans: som una mescla. Som individualistes. I el València CF és una de les poques coses que uneix molts valencians. Ho faig per valencianisme.

—Se l'acusa de demagog.

—No sóc cap demagog perquè jo visc molt bé. No tinc ni molts ni pocs diners: estic equilibrat. Jo sóc diferent: o alce odi o passió. No em quede a la meitat. No vull passar inadvertit: m'agrada que se'm note.

—*Per què desperta tanta animadversió i tanta adscripció alhora?*

—Perquè sóc temperamental. Parle sempre de front, dic què pense, sóc visceral. No sóc gelat. Quan encerte, a la gent li fot que haja encertat, i quan erre m'ho tiren a la cara. M'hauria de callar moltes coses, perquè el que molt parla, molt erra, però a mi m'agrada dir les coses. Jo vaig dir, quan el València CF encara anava el primer, abans de jugar contra el Karlsruhe, que amb aquesta directiva no seria campió, que no tenia planificació, que Artur Tuzón feia el que li donava la gana però no manava..., i crec que les he encertades totes. Tinc una carta del dia 28 d'abril, dirigida a Tuzón, on deia que despatxaria Hiddink, que no tenia programa... Tot això ha succeït. Si jo haguera callat, la gent no es recordaria de mi, però com no ho he fet, doncs tinc alguns enemics. Però jo no tinc odi ni rancor, ni vull cap mal per als meus enemics. El meu lema és fes negocis i no faces la guerra.

—*Políticament...*

—Sóc apolític, perquè hi ha moments en què em sent conservador, altres socialista, unes altres comunista, segons els problemes. Els governs van ajuntant-se tant que només compten les persones.

—*Hi ha qui creu que vostè és un Gil y Gil.*

—Crec que no em parec en res a Gil y Gil. Ell està desequilibrat i jo no. Jo he tingut molts plers en la vida i ell cap. Ell pesa 200 quilos... Ell vol estar sempre en la cresta... El que passa és que ell és vehement i jo també. I prou. A pesar que jo sóc un anti-Gil y Gil —i sé que no és polític dir açò—, mentre Gil y Gil ha fet l'Atlètic de Madrid un parell de voltes campió de Copa, Tuzón no ha fet campió el València CF cap volta. I Gil y Gil té menys pressupost que el València CF.

—*Creu que el València CF té el pressupost adequat?*

—Jo em pose nerviós quan la gent compara els pressupostos del València amb els del Barça i el Madrid. Ells tenen 7.000 milions, sí, és cert, però tenen bàsquet, volei, dos estadis... i catorze coses que el València CF no té. És més gran la diferència que hi ha del València al Sevilla en pressupost, que del València al Barça. El Sevilla té 1.500 milions i nosaltres, 3.000.

—*Per què va dimitir vostè del consell d'administració del València CF?*

—Perquè jo volia fer un equip gran. Jo vaig proposar una sèrie de prioritats bàsiques al consell d'administració i les vaig sotmetre a la seua aprovació, advertint que si no érem capaços d'arribar a un acord total, hauríem de dimitir i efectuar noves eleccions.

“Vull fer del València CF un equip campió. I per a això, el primer gol l'ha de marcar la directiva. S'ha de tenir un equip d'executius: un director general i els tècnics adequats. Fitxar bons jugadors: s'ha de renovar l'equip, fer-lo més jove, i això no serà possible sense un equip tècnic fidel.”

—*Quines eren aquestes prioritats?*

—Primer, fixar els objectius del primer equip, el Mestalla, el Sub 19 i els altres equips inferiors. Per al València CF eren tres eliminatòries de la UEFA i un títol a Espanya. Per al Mestalla, mantenir-se en la categoria i transferir dos jugadors a la primera plantilla. I per al Sub 19, fer un equip fort que subministre un jugador al primer equip i quatre al Mestalla.

Segon, establir les previsions financeres per als nous fitxatges, per tal de renovar un equip que ja no donava més de si.

Tercer, el compliment d'objectius. Si els responsables dels equips no aconseguien els objectius, serien destituïts; si els aconseguien, serien primats.

I quart, fitxatges. En aquest punt destacava que el jugador que s'havia de fitxar era Romário, que era l'aposta de Guus Hiddink i Pasieguito n'estava d'acord.

—*Creu que l'actual situació de l'equip és conseqüència de les circumstàncies que travessa el consell d'administració o viceversa?*

—El València CF tingué una època molt bona quan Tuzón volgué fer un equip gran i començà a fer fitxatges i a encarir l'equip. Com a conseqüència d'allò, el València començà a anar cap avall i ara, en aquest moment està tocant fons. El mal ve d'arrere i la culpa, com en les empreses, és dels directius. Els jugadors no tenen res a veure. Hiddink, que és un home sensat a pesar del que diuen, no va triomfar en el València CF perquè no hi havia ningú que li exigira res. Tuzón, mentre jo vaig estar en la directiva, no es reuní mai una hora amb l'entrenador per a exigir-li i discutir. Un directiu no ha de parlar amb els jugadors, sinó amb l'entrenador; exigir-li, marcar-li unes metes i uns objectius, i deixar-lo treballar i donar-li, dins l'economia del club, el que puga. Un president no ha de fer de seleccionador, entrenador i protagonista. Els protagonistes del València CF han de ser els futbolistes, que és a qui va a veure la gent. I en canvi, del València CF només veiem els directius tots els dies en la premsa. Els directius han d'estar amagats, com el consell d'un banc.

—*Concretem els problemes del València.*

—El València és que ha perdut el nord, està desmotivats. Això li passa a la presidència i a l'equip. No saben què volen fer. No tenen entrenador, encara que hagen posat el pedaç del senyor Real i ara, tard, hagen buscat Héctor Núñez. Real segurament és molt bona persona, però no té experiència en primera divisió, encara que tinga carnet d'entrenador. Jo tinc carnet de conduir, però no puc pilotar en Fórmula 1. En el València CF no es poden fer provatures, com la que han fet amb Real, les provatures les poden fer equips que estan a la meitat de la taula. El València CF està desmotivats, desunit, descentrat.

—Roig, què vol fer vostè amb el València CF?

—Un equip campió. I per a fer un equip campió, el primer gol l'ha de marcar la directiva. Què he de fer? Tenir un equip d'executius: un director general i uns quants tècnics indicats. I fitxar bons jugadors, com més barat possible, però sobretot que siguen rendibles. Per mi pot ser més rendible un jugador que val 200 milions que no un que en val 20. Casos com aquest n'hi ha hagut molts en el València CF. Els tècnics han de tenir assumit l'objectiu de fer un gran equip i han d'adequar-se a l'economia del València. Per a sobreviure has d'arriscar: pots arriscar més milions o menys, però el que no pots fer és deixar el València pelat. El qui vol ser molt conservador es queda a casa i no li passa res si no se li crema la casa. S'ha de renovar l'equip, fer-lo més jove, però no serà possible sense un equip tècnic que siga fidel.

—El té, aquest equip?

—Nosaltres tenim uns quants ex-jugadors del València CF, com Kempes, Claramunt i Sol, i el completarem amb gent que ha estat campiona i té mentalitat de campiona.

—Els jugadors actuals tenen una mitjana d'edat molt alta, no?

—Això és per la falta de planificació. Ara: un bon jugador, amb 28 i 29 anys, juga molt a futbol. El Milà en té molts així.

—Els del València no són bons jugadors?

—L'equip té bons jugadors, grans jugadors. Tots els jugadors, com totes les persones, tenen actes bons i bones coses, però l'entrenador ha de saber traure totes les virtuts que té cada jugador i ha d'anul·lar-ne els defectes. Això és un entrenador: un senyor que sap aprofitar al màxim i que posa al cap dels jugadors que el resultat ha de ser la victòria. I això és el que nosaltres intentarem canviar primer que res quan arribem a la directiva. El València CF és conformista perquè la directiva actual ha estat conformista. I el que cal fer és fitxar amb molta antelació i no com fitxa ara el València CF, que improvisa perquè no té planificació. Quan jo estava a la directiva no se sabia qui havia de fitxar: Hiddink demanava una cosa, la directiva una altra... El cas de Serer és molt significatiu. El fitxà Cortés, encara que ell diu que no, perquè ell l'entrenava en el Benimar i deia que era bo. El tenien fitxat i no ho havien dit a la directiva. Que és bo Serer? És clar, però la qüestió és si n'hi ha millors que Serer. I si n'hi ha de millors i més barats. Aquesta és la missió dels tècnics: fitxar bo i barat, i això no és possible si no

—Roig, vostè disposa de les 4.500 accions necessàries per a convocar una junta general d'accionistes i provocar unes eleccions?

—Ja fa molt de temps. Però jo no em presentaré si no tinc l'assemblea guanyada. Fer una assemblea sense garanties seria marejar la directiva, i la directiva ja està prou marejada.

—Però l'actual consell d'administració controla la majoria de les accions.

—Si això fóra així, jo no treballaria. El que passa és que ells ho diuen i s'animen. Jo no dic les accions que tinc ni ho diré.

—Quin tipus d'accionista li dona suport?

—Fins ara, el minoritari. M'està costant suor i llàgrimes.

—Té una data límit per als seus plans?

—A principis d'any hem de prendre la decisió d'anar-nos-en o quedar-nos. Ha d'estar clar al gener.

t'avances a l'enemic, al Madrid, al Barça.

—Els seus adversaris diuen que el seu programa és de difícil compliment.

—Sóc un home a qui no agraden les coses fàcils. Els meus adversaris volen "mas de lo mismo". El doctor, per exemple, que n'és un, és un home que potser és un gran metge però açò és una empresa. I per a dur una empresa has d'haver passat per empreses, has d'haver caigut, haver-te alçat, saber què hi ha.

—Però el neurocirurgià Manuel Bordes, que representa una altra opció a la presidència, parla amb més elegància.

—Parlar clar està renyit amb l'elegància. Quan un parla molt clar, és agressiu. Tots aquests que parlen d'"el amor al Valencia..." de l'"entidad está por encima de los hombres..." "la entidad..." "el escudo..." "los colores..." És com quan els polítics diuen que el seu exèrcit és el

més lleial... Però qui ha perdut les guerres? Doncs en el València passa igual.

—Com pot salvar el València CF un candidat arruïnat?

—Qui està arruïnat?

—La premsa diu que li estan hipotecant els seus béns.

—Bé, aquesta premsa és futbolísticament barcelonista. És la que criticava si Romário eixia per la nit... Jo, a Romário, el volia per posar gols, no per gitar-me amb ell. No volia que vinguera més prompte o més tard. Ara Romário està en el Barça, amb 395 milions. I tot el que han dit és mentida. I com estan frustrats em diuen visionari i que estan embargant-me uns béns que no són meus. Home, jo he tingut problemes perquè he fet més de deu mil operacions i he creat més de 30 empreses, tinc 200 persones treballant per a mi, però en les empreses que jo he creat potser hi ha 20.000 treballadors. Jo el que he fet és crear ocupació, no com els rendistes. S'estan dient moltes falsedats i moltes injúries.

—Tant d'interès mou la presidència del club?

—Interès econòmic, no. Interès de poder. Hi ha gent que la il·lusió de la seua vida és ser fallera major, i pels meus adversaris, la seua il·lusió és presidir el València. A mi m'és igual. Si algú, el metge, qui siga, em diu que farà el València campió, li done pas. Me'n vaig a ma casa aplaudint-lo. Però ha de ser algú que vulga treballar per això i no que vulga ser protagonista i ser la reina de València.

Miquel Alberola